

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Přihlašovatelka ochranné známky Společenství: Žalobkyně

Dotčená ochranná známka Společenství: Obrazová ochranná známka „CASTELLANI“ pro výrobky ve třídě 33 (alkoholické nápoje s výjimkou pív, likéry, šumivá vína a Champagne) – přihláška č. 2 387 272

Majitelka ochranné známky nebo označení namítaných v námitkovém řízení: MARKANT Handels und Service GmbH

Namítaná ochranná známka nebo označení: Národní slovní ochranné známky „CASTELLUM“ pro výrobky ve třídě 33 (vína, s výjimkou šumivých vín) a „CASTELLUCA“ pro výrobky ve třídě 33 (vína)

Rozhodnutí námitkového oddělení: Zamítnutí námitek v plném rozsahu

Rozhodnutí odvolacího senátu: Zrušení rozhodnutí námitkového oddělení a zamítnutí přihlášky

Dovolávané žalobní důvody: Porušení čl. 8 odst. 1 písm. c) nařízení Rady č. 40/94, jelikož sporné ochranné známky jsou odlišné a u ochranné známky žalobkyně neexistuje nebezpečí záměny u německých spotřebitelů.

Žaloba podaná dne 9. června 2006 – Aluminium Silicon Mill Products v. Komise

(Věc T-151/06)

(2006/C 178/66)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Aluminium Silicon Mill Products GmbH (Zug, Švýcarsko) (zástupci: L. Ruessmann, A. Willems, advokáti)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že je žaloba přípustná;

— určit, že napadené rozhodnutí je neplatné v rozsahu, ve kterém Komise nepřiznala obchodům prostřednictvím ASMP zacházení stejné jako obchodům v původním antidumpingovém šetření silikonu z Ruska, a nařídít Evropské komisi přepočítat v souladu s tím dumpingové rozpětí (a tedy částku, která má být vrácena);

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Nařízení Rady (ES) č. 2229/2003⁽¹⁾ uložilo antidumpingové clo z dovozu silikonu od dvou ruských vyvážejících výrobců, které jsou ve vztahu k žalobkyni: Sual-Kremny-Urals LLC a ZAO Kremny. Jelikož se žalobkyně domnívala, že dumpingové rozpětí, na jehož základě byla antidumpingová cla zaplacená, bylo odstraněno, podala tři žádosti o vrácení cla s ohledem na následující dovozy.

Napadeným rozhodnutím bylo žádostem částečně vyhověno. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí v rozsahu, ve kterém odráží úpravu provedenou bez odůvodnění, s výsledkem, že vypočtené dumpingové rozpětí je větší než úroveň *de minimis*, a nepovoluje vnitrostátním celním orgánům přiznat plné požadované vrácení antidumpingových cel zaplacených žalobkyní z dovozů silikonu pocházejícího z Ruska.

Na podporu svého návrhu žalobkyně zaprvé uplatňuje zjevně nesprávné posouzení a porušení nařízení Rady č. 384/96⁽²⁾ (základní nařízení), zejména čl. 11 odst. 9, jakož i porušení zásady právní jistoty. Podle žalobkyně Komise nesprávně konstatovala existenci změny okolností, vyžadující odchýlení se od metody použité v původním šetření ve vztahu k prodejm provedeným prostřednictvím žalobkyně.

Zadruhé žalobkyně uplatňuje zjevně nesprávné posouzení a porušení článku 253 ES s ohledem na posouzení existence jednotné hospodářské entity mezi žalobkyní a ruskými továrnami a úpravu provize obchodního zástupce.

Zatřetí žalobkyně uplatňuje porušení základního nařízení, pokud jde o odpočet provize obchodního zástupce a zejména čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, ve znění nařízení č. 2238/2000⁽³⁾. Podle žalobkyně se čl. 2 odst. 10 písm. i), ve znění nařízení č. 1972/2002⁽⁴⁾, nepoužije, jelikož dotčené řízení o vrácení by se týkalo pokračování původního řízení. Podpůrně žalobkyně uplatňuje, že Komise porušila čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení ve znění nařízení č. 1972/2002.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 2229/2003 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu silikonu pocházejícího z Ruska a o konečném výběru uloženého prozatímního cla (Úř. věst. L 229, s. 3; Zvl. vyd. 11/48, s. 173).

⁽²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45).

⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 2238/2000 ze dne 9. října 2000, kterým se mění nařízení (ES) č. 384/96 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 257, s. 2; Zvl. vyd. 11/10, s. 116).

⁽⁴⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1972/2002 ze dne 5. listopadu 2002, kterým se mění nařízení (ES) č. 384/96 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 305, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 132).

Žaloba podaná dne 6. června 2006 – NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket v. Komise

(Věc T-152/06)

(2006/C 178/67)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB (Stockholm, Švédsko) (zástupci: M. Merola a L. Armati, advokáti)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání žalobkyně

— prohlásit žalobu za nepřijatelnou;

— zrušit napadené rozhodnutí;

— uložit Komisi zahájit řízení podle čl. 88 odst. 2 ES;

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení vzniklých žalobkyni.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně napadá rozhodnutí Komise nepokračovat ve vyšetřování stížnosti žalobkyně ve vztahu ke třem druhům podpor pro Stockholm Visitors Board AB („SVB“), a sice: roční dotace z rozpočtu města Stockholm ve prospěch SVB, pravidelná náhrada vyplácená SVB za ztráty její mateřské společnosti před zdaněním a přednostní přístup k veřejným prostředkům určeným na poskytování služeb, které obsahuje Stockholm Card. Komise došla k závěru, že uvedená opatření nejsou protiprávní podporou.

Žalobkyně tvrdí, že přijetím napadeného rozhodnutí Komise porušila několik ustanovení Smlouvy a nařízení č. 659/1999⁽¹⁾.

Žalobkyně uplatňuje zaprvé, že nezahájením formálního vyšetřování Komise porušila čl. 88 odst. 3 ES, jakož i článek 4 nařízení č. 659/1999. Podle žalobkyně si Komise byla vědoma existence podpory a neměla dostatečné důkazy k určení, že všechna dotčená opatření jsou způsobilá být existující podporou.

Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně použila článek 87 ES a čl. 86 odst. 2 ES v rozsahu, v jakém určila, že náhrady za provozování činnosti poskytování turistických informací spadaly do pravidel o službách obecného hospodářského zájmu.

Zatřetí žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně použila články 87 ES a 88 ES, jakož i čl. 1 odst. b nařízení č. 659/1999 tím, že určila, že pokud by náhrady za provozování činnosti poskytování turistických informací byly považovány za podporu, byly by existující podporou, a nikoli protiprávní podporou, a v každém případě by byly podporou slučitelnou se společným trhem.

Začtvrté žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně použila čl. 87 odst. 1 a čl. 88 odst. 3 ES tím, že určila, že obchodní činnost SVB byla provozována v souladu s podmínkami trhu, a tedy nebyla financována ze státní podpory. Žalobkyně tvrdí zejména, že Komise měla zaujmout stanovisko vůči náhradám vypláceným SVB za ztráty její mateřské společnosti, zcela vlastněné městskou radou.